

Ayşegül

kurt ve çocuk

KURT VE ÇOCUK

Evvel zamanda, kalbur samanda,
Bir kurt yaşardı büyük ormanda.
Pençe hançer, kor gibi dil,
Korkunç gözler yeşil mi yeşil.
Sivri dişler birer bıçak,
Ancak...

Kötü bir yaratık değildi bu,
Ne bir kuzu yemişti, ne de yavru.
Bir de çocuk vardı, ormanda gezen,
Gözü pekti, korkmazdı bir şeyden.
Kaybolmuş, yalnız kalmış küçükten.
Meyva yiyerek yaşıyordu tek başına.
Günlerden bir gün, olacak bu ya,
Çocukla kurt, geldiler karşı karşıya.

Kurt:
—Hu!.. Hu!.. diye homurdanıp baktı yüzüne,
Düşündü: ''Bu çocuğun, şu ormanda işi ne?''
—Selâm sana koca yaratık!
—Hu! Hu! Huuu!..
—Yaklaştırsana başını azıcık!
Gıdıklamak istiyorum ıslak burnunu...
—Nasıl? diye sordu kurt, anlamayarak bunu.

—Sakınmalısın kendini benden, yavrucuk,
—Kucaklaşalım hadi, dedi gözü pek çocuk
Sardı kollarını kurt'un boynuna,
—Neyse ki içimde yok heves, kötü bir oyuna.
Ne kuzuya, ne tavşana el sürerim
Korkma! Seni de yemem, ben sade süt içerim.
—Ama görünüşün korkunç, üstelik pek irisin!
—Beni dinlersen, hemen evine dönmelisin!
—Benim evim yok, kimsem de... Dünyada yapayalnızım,
Dedi çocuk dertli dertli, bu benim büyük acım.
—Öyleyse bundan böyle birlikte oturalım seninle
Yaşayalım bu güzel ormanda eğlene güle...
Oğlum da olursun, eğer istersen.
—Yok dadım ol daha iyi, ille de kal dersen.

Böylece anlaştı iki kafadar,
Sıcak duygularla kucaklaştılar.
Sonra çıktılar birlikte gezintiye,
Kurt izin verdi, sırtına binsin diye.
Geçerlerken evlerin arasından ikisi,
Kurt uludu, yaramaz çocukları susturdu:
—Hu! hu! düşünün kurdu! Hu! hu!.. düşünün kurdu.
Akşam olunca oturup yemeklerini yediler,
Sonra da anlattılar, türlü güzel öyküler.

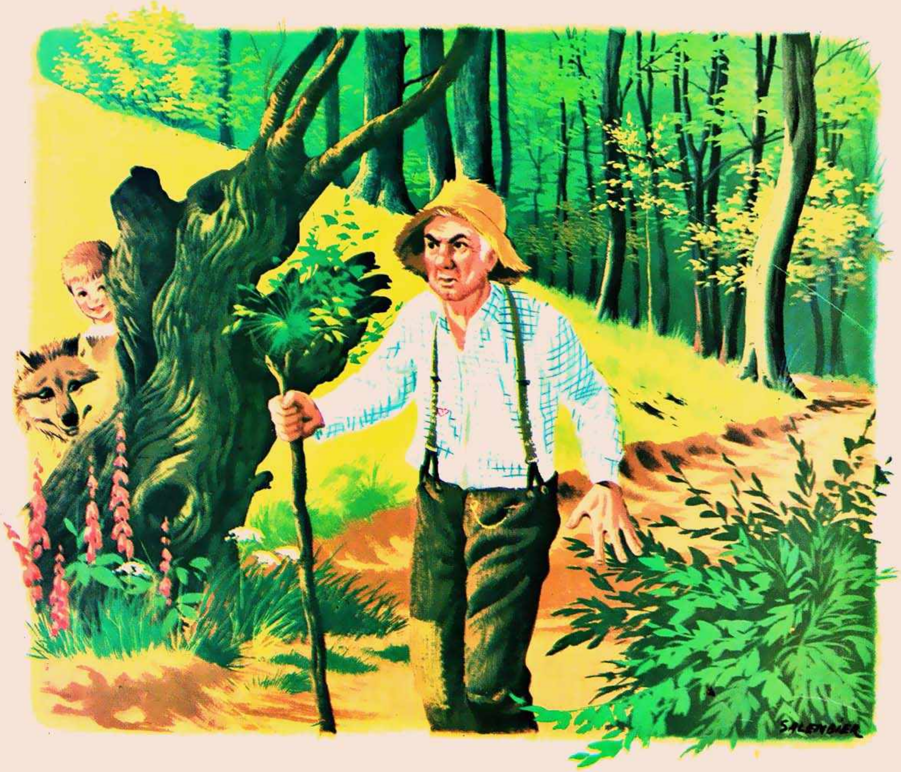
Kurt çocuğu pek seviyordu,
Çocuk da kurda güveniyordu.
Bazan hava soğuyunca,
Çocuk gezip yorulunca
Sokulurdu içine sıcacık kürkün,
Uykusu gelirdi hemen küçüğün.
Çok geçmeden tatlı düşlere dalardı,
Başının üstünde kurdun dili sarkardı.
—Uyu yavru! Uyu güzel çocuk! derdi.
Dadı kurt, gözünü yummadan onu beklerdi.
Bilmezlerdi ne açlık, ne yokluk,
Her zamandan mutluydu çocuk.

Sabahları sorardı çiylere birer birer:
—Örümcek ağlarına, hangi güzel periler,
Böyle inci gibi, sırayla sizi dizer?
Kuş yuvalarının seyrine doyamazdı,
Ama yavru kuşlara el sürmez, dokunmazdı.
Rüzgârlı havalarda üşümesinler diye
Üstlerine örterdi yapraktan battaniye.
Tırmanırsa ağaca, yavruları yemeğe,
Kovardı aç kediyi, koşarak: Pist! pist! diye
Bekçilik ederdi hep ormanda güçsüzlere.

Kabarık kuyruğunu acıyla sallayarak,
Bir akşam tilki kardeş geldi topallayarak:
—Ayağıma bir diken battı, acıyor, dedi.
Ne olur onu çıkar! Of of! diye inledi.
Çocuk eline aldı tilkinin patisini,
Canını acıtmadan çıkardı o dikeni.
Gülüp seyretti dadı kurt olanı, biteni.

Geçiyordu ormandan, bir gün, bir köylü dayı,
Yerlere vura vura kalın sopayı
Hem de kızgın bir sesle söyleniyordu:
—Ah! bir rastlasam şu kurda bir gün diyordu
Sesi duyulmaz oldu onun hayli zamandır,
Benim haylazlara, artık gel de inandır,
—Kurt yok diye azdılar, vallah halim yamandır.

Hayretle bakıştılar dadısı ile çocuk,
—Onlara gösteririm, dedi kurt boğuk boğuk.
—Kızmakta çok haklısın doğrusu güzel dadım,
Gidelim ardı sıra, hadi gel, adım adım.
Kendilerini ağaç ardına gizlediler,
Kurtla çocuk köylüyü eve dek izlediler.

Köylünün evinde altüsttü her şey,
Her yanda gürültü, patırdı, hey hey!
Oynaşırken çocuklar, masanın üzerinde,
Biri sordu:
—Ornanın bir yerinde
Kurdu gördün mü baba? Bana kalsa görmedin,
Kurt da yok, hayalet de. Bunlar hep masal derim.
Ansızın dışarıda uludu vahşi bir ses,
Haşarı çocuklarda kesildi soluk, nefes.
Biraz önceki sözlerini geri aldılar.
Af dileyip korkuyla babalarına sarıldılar.
Böylece köylü dayıcık, sevine sevine,
Bir çanak süt bıraktı, kapısının önüne.

Söz verdiler babalarına korkudan titreşen çocuklar:
—Artık uslu duracağız, dinleyeceğiz hep sizi,
Çorbaya ve yahniye sokmayacağız elimizi.
Bundan böyle parmakla burun karıştırmak yok!
Kirli elle duvara, kapıya tutunmak yok!
Diye tövbe ettiler, korkan haylaz çocuklar...
—Hu! hu! diye seslendi, kurt yeniden: Hu! hu! huuu!..
Sonra tuttu çocukla evin dönüş yolunu...

Ne varki küçük yavru, henüz eve varmadan,
Yorulmuştu, uyku da bastırmıştı bir yandan.
Gene düştü dadılık görevi iyi kurda,
Uyuttu yavrucuğu bir yığın ot üstünde,
Sonra dedi kendi kendine:
—Uyanıncaya dek gider gelirim.
Buradaki haylazlara da görünmeliyim.
—Hu! Hu! Huuu!
Bir köylü kadın geçerken elinde fenerle,
—Uyumuş kalmış yavrucak, örtü de yok üstünde
Üşüyecek, alayım, evime götüreyim,
Sıcacık bir yatağa güzelce yatırayım.
Çocuğu kollarına aldı uyandırmadan
Usul usul yürüdü, evine giden yoldan.

Ocağın önündeki yatakta yattı çocuk,
Başında nöbet tuttu, Kanarya ve de Boncuk.
Yavrucuk sabaha dek rahat rahat uyudu.
Kurt ise bütün gece dışarıdan uludu:
—Hu! hu! hu! Uslu durun! Uslu olun! Hu! hu! huuu!
Unutmayın çocuklar, ormandaki bu kurdu.

Sabahleyin kapıyı tırmalıyordu biri,
Açarak gözlerini, yavrucuk iri iri:
—Nerdeyim, siz kimsiniz, bana söyleyin lütfen.
—Bu gece seni bulup, benim eve getiren.
Al! al! doyur karnını, sıcak sütü içerek.
—Çok teşekkür ederim, ama ayrılmam gerek!
Ben kurdun yavrusuyum, ormandır benim yurdum.
—Bizimle kalsa idin, ah, ne mutlu olurdum.
—Dinleyiniz! Kapıyı tırmalamakta kurdum.

Çocuk sandalyeden fırlayıp kalktı hızla,
Kucaklaştı kendini seven kadıncağızla.
—Hoşcakal Kanaryacık, hoşçakal güzel Boncuk,
Her şeye bin teşekkür, dedi giderken çocuk.
Kurt dadının boynuna sarınca bir kolunu,
Tuttular beraberce, yeşil orman yolunu.

Ayşegül

ŞABAH'IN

ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI'NIN 9.7.82 TARİH 5908 SAYILI TEBLİĞİ İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR.

CEM OFSET • 0 (212) 541 61 80